

[Økonomiministeren.]

ved, og det har jeg også understreget, idet jeg har sagt om afskrivningsreglerne, at investeringerne er meget nødvendige også fremover. Der er jo ikke tale om, at de skal nedsættes. Det spørgsmål, der er rejst, er, om det stadig væk, når vi er nået op på fuld beskæftigelse, er rimeligt at have disse meget gunstige afskrivningsregler, det kan i hvert fald diskuteres. Det har jeg også forstået på det ærede medlem hr. Baunsgaard i dag, og jeg var glad for udtalelsen om, at man var villig til fra de radikales side at lade også dette spørgsmål indgå i en samlet bedømmelse af hele investeringsspørgsmålet.

Det, som er urimeligt, er jo, at man fra industriens side i meget skarpe vendinger over for udtalelser af højt anerkendte økonomer — de tre vise og andre økonomer — fejler dette spørgsmål til side, som om dette var tabu, som om det ikke var noget, man kunne diskutere. På samme måde har man behandlet mine bemærkninger i Herning, og det er ganske urimeligt. Det må dog være sådan, at en økonomiminister i et foredrag om økonomiske spørgsmål også kan komme ind på et sådant spørgsmål som afskrivningsreglerne.

Jeg tror personlig, at man kunne klare sig i dag med en noget lavere afskrivningsprocent end den, vi har nu. Vi ved alle — og jeg tror, jeg taler på det store flertals vegne, når jeg siger — at der finder mange misbrug sted af afskrivningsreglerne, og der sker mange fejlinvesteringer. Om det så er prisen værd? Jeg tør ikke sige det. Det er muligt, at det er prisen for at få de store investeringer, vi har haft, men man har vel lov at rejse spørgsmålet, og jeg tror i hvert fald selv — det er min fornemmelse — at vi er kommet dertil, hvor man godt kan se på det, og jeg har også udtalelser for en sådan tankegangs rigtighed fra erhvervsdrivende, endog fra store erhvervsdrivende. Der er ingen tvivl om, at der i ly af afskrivningsreglerne foregår en del, som ikke bør foregå. Jeg tænker her ikke bare på bilerne, men også på andet.

Men jeg er glad, hvis også dette spørgsmål kan tages med, sådan at man kan få en rent saglig debat om dette spørgsmål — det er ikke andet, jeg ønsker — og sådan

at man når frem til et resultat, som man finder fornuftigt.

Til sidst må jeg lige sige til det ærede medlem hr. Rimstad, at jeg er enig i, at planlægning ikke er det samme som målsætning; men man må have en målsætning for at lave en ordentlig planlægning. Man planlægger jo ikke lige ud i luften; man gør sig visse forestillinger om, hvad det er, man vil nå med de planer, man stiller op. Derfor kan man næppe planlægge, uden at man har en målsætning. Så er det spørgsmålet, hvor lang den skal være. Skal den være 3 år eller 10 år, skal den være 20 år o. s. v.?

Vi må altså have en vis målsætningsdebat. Det kommer man ikke uden om, selv om den måske ikke skal omfatte hele det politiske programmateriale. En vis målsætning må der til, og inden for det må der så finde en planlægning sted. Men det er forkert, det er meget forkert, når det ærede medlem hr. Rimstad siger, at det, der har været målet for mig, blot har været at opnå så store investeringer som overhovedet muligt. Det er en meget løs, jeg vil næsten sige løstagtig udtalelse. Det, der er tale om, er jo gennemarbejdede budgetter, de af de enkelte styrelser og deres embedsmænd gennemarbejdede budgetter, altså hvad fornuftige folk inden for de forskellige områder mener der er behov for af investering, hvis man skal løse de opgaver, der findes inden for de forskellige områder. Men jeg skal indrømme, at man ikke kan overlade til de enkelte områder at udarbejde den endelige plan; her er vi netop inde på det problem, som også er blevet rejst under debatten her, hvad jeg synes er udmærket, at man må have en tværgående planlægning — jeg tror, det var det ærede medlem hr. Baunsgaard, der var inde på det — og det er helt rigtigt. For det er klart, at alle de enkeltstyrelser og deres folk vil være tilbøjelige til at overdimensionere deres ønsker. De, der sidder i undervisningsministeriet, mener måske, at det skal være så meget, og andre mener, det kunne godt være lidt mindre o. s. v. Der må være en tværgående planlægning, men den kan og skal kun laves på basis af det arbejde, der er udført ude i de enkelte ministerier.

Dette må imidlertid blive økonomiministerens og økonomiministeriets opgave.